

VÁCLAV PANKOVČÍN

Kapsz tőlem egy teveszór táskát

A spanyol Futura légitársaság Prága–Las Palmas útvonalon, düsseldorfi átszállással közlekedő Boeing 737-es járata két órát késett, és ez volt az első gép, mely megkapta a leszállási engedélyt. Az összes többi átirányították az afrikai Marakésbe. A szigetek légterében olyan vihar dúlt, amelyre ötven éve nem volt példa, de ezt sem Dávid, sem Zdenka nem tudhatta. A repülőgép időnként légörvénybe került, és a kijelzőn megjelent a felirat, hogy csatolják be a biztonsági öveket, egyébiránt a repülés nyugodtan zajlott. A turistaosztály dohányzó részlegében ültek. Dávid whiskyt kortyolt, Zdenka pedig egy divatmagazint lapozgatott. Ötéves házasságuk alatt ez lesz az első igazi üdülés, ha nem számítjuk a balul sikerült görögországi nászutat, amikor egy civakodó család úgy rájuk tapadt, hogy két héten keresztül nem tudtak tőlük megszabadulni.

Most már feltűntek előttük a Kanári-szigetek, és Dávid alig bírta kivárni, hogy Las Palmas-ban legyenek. Számításai szerint már egy órája le kellett volna szállniuk, ám a gép még mindig tízezer méteres magasságban repült, és semmi sem utalt arra, hogy ereszkedni készülne. A motorok egyhangú zúgása elálmosította, így hát letette a poharat, és kényelmesen elhelyezkedett az ülésen.

Zdenka a napozókrémekről szóló cikket olvasta.

Akkor ébredt fel, amikor a repülőgép lassan ereszkedni kezdett, és egy pillanat múlva mélyen alattuk, a távolban feltűntek a sziget fényei. Zdenka rajta keresztül az ablakhoz hajolt.

– Esik – mondta meglepetten. – Itt ugyanúgy esik.

A gép simán földet ért. Az ablakon át a reflektorok és neonok fényében látni lehetett az égből alázóduló vízsugarakat.

– Nekem azt mondtad, hogy itt évente csak néhány napig esik! – csattant fel dühösen Zdenka. – Miért éppen most kell nyaralni jönnünk, amikor esik?

– Ez csak egy kis zápor – nézett ki Dávid az ablakon. Fáradság kerítette hatalmába, szeretett volna már a szállodában lenni.

– Nem tűnik kis zápornak. Ez felhőszakadás.

– Reggel majd felkel a nap, te pedig átkozódsz a hőség miatt.

– A turistaszezonban kellett volna jönnünk, mint minden normális ember.

– Megfőttél volna. Te magad szoktad mondogatni, hogy nem bírod a hőséget.

December volt, és a prospektusok szerint a levegő hőmérséklete elérheti akár a harminc fokot, ugyanakkor bizonyosan nem süllyed húsz fok alá.

Kinyíltak az ajtók, és a szőke, alacsony, telt keblű légikisasszony megkérte az utasokat, hogy szedelőködjének. Dávid és Zdenka a gép középső részében ültek, így aztán az utolsók között jutottak ki. A levegő meleg volt, és sűrű cseppekben ömlött az eső. Mindenki rohant a kikanyarodó reptéri autóbushoz.

– Látod, ha esik is, meleg az idő – mondta Dávid a buszban. Prágában mínusz öt fokban szálltunk fel, a repülőteret hó borította.

Az ő gépük utasain meg néhány alkalmazotton kívül jóformán senki nem bolygatta a tranzit nyugalmát. A csarnokban fojtó volt a levegő, és amíg vártak a csomagokra, Dávidnak eszébe jutottak az orosz városok vasútállomásai: ott volt ilyen bűz, csak még áthatóbb.

Még mindig esett, amikor kiértek a repülőtéren előtti várakozó autóbushoz, ám mire a Playa de Maspalomas melletti Palm Beach hotelnél leköszálódtak a sziget délnyugati részén, a felhők már széteszlettek, és fényesen ragyogott a hold.

– Látod – mondta Dávid. – Reggelre kiderül.

– Hagyjuk már az időjárást. Pokolian fáradt vagyok. Forró fürdőt akarok, és aztán ágyba bújni. – Elnevette magát.

– Hát itt vagyunk, érted? Öt év után végre egy igazi üdülés!

A 703-as szobát kapták, kilátással az óceánra, egy pálmaligetre és a világítótoronyra, melynek fénye három-négy másodpercenként végigsöpörte a helyiséget. Nem akaródzott nekik kicsomagolni, a késői vacsorára sem mentek le, csak kiültek a teraszra, Dávid sört bontott, Zdenka pedig megevett egy banánt.

– Szép itt – mondta. – Örülök, hogy éppen itt ünnepeljük meg az ötödik évfordulónkat.

– Én is.

Reggel korán ébredtek. Dávid elhúzta a nehéz függönyt, mellyel éjjel a világítótorony átható fénye ellen védekeztek, és kitaráta a terasz ajtaját.

– Mondanom kell valamit.

Zdenka a fürdőszobában volt.

– Ne mondj semmit.

– Megint esik.

– Tudom. Miért sütné a nap, ha egyszer eshet?

– Na mindegy, ne rontsuk el az üdülés első napját. Még van időnk élvezni a napot. Mi lenne, ha elmennénk kirándulni?

Zdenka nem hallotta, éppen zuhanyozott.

– Itt azt írják – folytatta –, hogy be lehet fizetni egy körutazásra a szigeten, klimatizált autóbusszal. Talán jó lenne megnézni a szigetet, mit gondolsz?

– Mit mondtál?

Dávid bement a fürdőszobába.

– Azt, hogy nincs-e kedved körbekirándulni a szigetet? Az a neve, hogy Casa romantica – nagy szigeti körutazás. Érdekes lehet.

– Ahogy gondolod.

– Akkor jól van. Reggeli után beugrom az utazási irodába.

A nagy körtúra kicsire sikerült: a felhőszakadás miatt több helyen megcsúszott a föld, így aztán csak a Los Pechosvulkán lábáig tudtak eljutni. Nem esett már, és a kávéház kilátóteraszáról látni lehetett, hogy a parton süt a nap.

– Holnap is napozhatsz – mondta Dávid, amikor látta, hogy Zdenka álmodozva nézi a tengert.

– Nem. Szép itt. Örülök, hogy eljöttünk erre a kirándulásra. Még három nap.

– Miféle három nap?

– Még három nap, és itt lesz az évfordulónk. Hogyan ünnepeljük meg?

– Nem tudom. Az ágyban?

– És az ágyba hozatjuk a reggelit, az ebédet és a vacsorát is. És valami jófajta pezsgőt.

Másik útvonalon, a sziget északi oldalán tértek haza. Erre nem voltak strandok, és ahogy közeledtek Las Palmas-hoz, az autópálya mentén vagy tíz kilométer hosszú cigánytelep húzódott. A vezető mentegetőzve magyarázta az utasoknak, hogy ez a nyomornegyed Gran Canaria szégyene, de a sziget elöljárósága nem tudja megoldani a problémát. A cigányok évekkel ezelőtt költöztek ide Európa és az egész világ minden részéből, mert itt van elég élelem, meleg, így aztán a telep folyamatosan gyarapszik.

Dávid döbbenet nézte az autópályától jobbra-balra, a sziklák között szétszórt tarka viskókat. Előttük a tűznél sötéthajú emberek ültek, néhányan gitároztak.

– Óriási – mondta Dávid, mire Zdenka meglepett arcot vágott:

– Mi ebben az óriási? Ez szörnyű. Undorító.

– Nem érzed ezt a szabadságot? Sokkal inkább tesszik ez a hely, mint ahol lakunk...

– Egyedül biztosan nem jönnek erre.

– Szerintem nem veszélyesek. Békeszeretőknek látszanak. Mi lenne, ha bérelnénk egy autót, és valamikor eljárnánk tüzetesebben szemügyre venni őket?

– Úgy látom, fel akarsz bosszantani. Megörültél?

– Meg sem szólalok többet.

Kellemesen friss volt az este. Ültek az étterem teraszának kényelmes karosszékeiben, és könnyű fehér bort

kortyolgattak. Három, tarka poncsóba öltözött, hatalmas sombrero-t viselő gaucho zenélt szinte már önkívületben, Zdenka pedig Dávid vállára hajtotta a fejét. Világos volt az éjszaka, az égen hunyorogtak a csillagok, és fényesen ragyogott a telihold. Sétáltak egyet a parton, éjfél volt már, mire visszaértek.

Bementek a bárba, és áttáncolták az egész éjszakát. Hajnalban, az italtól mámoros kedvében, Zdenka arra kérte Dávidot, csináljon neki gyereket.

– Engem az enyéme akkor csináltak, amikor... hol is voltak tulajdonképpen? – nevetett, és behúzta Dávidot a szobába.

Hosszan szeretkeztek a világitótorony villogó fényeiben, a tenger zúgása, a pálmák susogása közepette, mialatt a rádióból halk spanyol zene szólt, s mire befejezték, kivilágosodott.

„Ne aludjunk még, menjünk le a partra, és köszöntjük a napot – mondta Zdenka, s ezzel elaludt.

Dávid arra ébredt, hogy valaki nyitja az ajtót – a szobalány volt. Megmondta neki, hogy nem kérnek takarítást, és amikor elment, kifüggesztette az ajtóra a NE ZAVARJANAK! táblát. Míg zuhanyozott, Zdenka is felébredt.

– Fáj a fejem, azt hiszem, túl sokat ittam – mondta, és bebújt Dávid mellé a zuhany alá.

– Akarsz strandolni?

Akart, de amikor leértek, látták, hogy minden szállodai nyugágy foglalt. Leültek csak úgy, a homokba, amikor pedig elégük lett ebből, akkor betértek a legközelebbi étterem kerthelyiségébe. Dávid sört ivott, Zdenka pedig valami színes koktélt, és nézték az óceán nyugodt tükkrét. Azután teniszeztek, estefelé pedig elmentek a homokdűnékhez, hogy tevehátra ülhessenek. Csak Dávid ült fel, ő is csak körbe-körbe forgott, Zdenka pedig nevetett rajta, hogy mennyire nem tud irányban maradni a rakoncátlanul dobáló teveháton.

– Egy életre elég volt – mondta leszállás után. – A sivatag hajója nem nekem való közlekedési eszköz.

Este ráeszmélt, hogy még mindig nem szerzett be ajándékot Zdenkának a házassági évfordulójukra, így aztán kapóra jött neki az éjszakai vihar. Reggel azt mondta Zdenkának, hogy a strand úgyis fel van ázva, a víz pedig a vihar miatt nyilván hideg; bérelhetnének egy autót, és elmehetnének megnézni Las Palmas-t. Zdenka egyetértett vele: ő is napok óta az ajándékon törte a fejét. Béreltek egy Turbo Montero terepjárót azzal, hogy ha unják magukat Las Palmas-ban, akkor felmennek a hegyekbe, és azzal elindultak az autópályán kelet felé. Jobbról pálmaligetek és luxusszállodák százaai maradtak el mellettük, balról pedig meredeken emelkedő barátságatlan, téglavörös színű pusztaság. Dávidnak már megvolt a pontos terve: először is meg-

nézik a Kolumbusz Kristóf Múzeumot, utána mennek az El Museo Canario-ba. Zdenka nem ellenkezett. Tudta, hogy reménytelen dolog lenne lebeszélni Dávidot a ház meglátogatásáról, ami Kolumbusz lakhelyül szolgált, mielőtt felfedezőútra indult; ugyanúgy hiába akarná eltántorítani a múzeumtól, ahol a sziget öslakóinak múmiáit állították ki. Persze mindez őt is érdekelte, csak éppen nem tudta elviselni, ahogy végigrohannak a tárlatokon – így aztán kedvetlenül hallgatta a hosszadalmas, gyakran unalmas történelmi magyarázatokat. Egyik múzeumban sem volt senki más rajtuk kívül, emiatt viszont a tárlatvezetők még nagyobb igyekezettel beszéltek, még jobban elnyújtották a szövegüket, amíg csak ők nem közölték velük, hogy most már fogják rövidebbre. Amikor kiléptek az El Museo Canario előtti, napfényben fürdő kis utcára, Zdenka izzadt tarkóját megtörölve csak ennyit mondott:

- Soha többé semmiféle múzeum, rendben?
- Ígérem – indította Dávid az autót.

Több mint fél óráig tartott, amíg parkolóhelyet talált a központban. Megebédelték az első étteremben, ahol helyet találtak: hallevest ettek és cápát tengerészmódra, főtt krumplival és fokhagymamártással, utána pedig fagyaltot; kevéssel múlt tizenkettő, mire befejezték. Megbeszélték, hogy kettőkor találkoznak a terepjárónál, s azzal elváltak.

Zdenka ment az áruházba, Dávid néhány percig csatangolt a városban, majd egy kis téren felfedezett egy piacot, ahol az égvilágon mindent lehetett kapni. Elvegyült a német és angol turisták tömegében, belezagolt a bolhapiac levegőjébe, és még mindig nem tudta, mit vegyen Zdenkának. Az eladók hangos kiabálással kínálgattak a turistáknak gyűrűket hamis gyöngyökkel, halcsont fésűket, láncokat, karkötőket, nyakékeket, kézi csomózású szőnyegeket, poncsókat, szalmakalapokat, kosarakat, prémbundákat, elektronikai cikkeket, horgászbobotokat, szigonyokat és bűvárkéseket; képeket tengerrel, pálmákkal, a kikötőben lenyugvó nappal, a kikötőben felkelő nappal, halászbárkákat az óceán közepén, óceánt kékben és óceánt zöldben, haragvó óceánt, tengert éjszakai holdfényben, világítótornyot viharban, hálójukat kiemelő halászok képét és ezer más, nagyrészt felesleges dolgot, melyet a turisták csak azért vásároltak, hogy vegyenek valamit.

Zdenka már két emeletet bejárt az áruházban, de még mindig nem választott ajándékot, olyant, amely neki is tetszene, és Dávid is örülne neki. Lelke mélyén sejtette, hogy Dávidnak hasonló a problémája, ezért nem hitte el, hogy éppen csak sétálni ment a városba. Végül majd úgy alakul – elmélkedett magában –, hogy én se veszek neki semmit, ő se nekem. A félemeleten, a vécék mel-

lett volt néhány telefonfülke. Előszedett minden aprót, bedobta a készülékbe, és felhívta anyját Kassán. Olyan tisztán hallotta, mintha ott állt volna mellette. Anyja meglepődött, hogy innen hívja, ráadásul fülkéből, nem akarta elhinni, hogy nem Pozsonyból beszél. Anyja ebben a néhány percben sokat fecsegett, például hogy Kassán mínusz tíz fok van és harminc centis hó, és megkérdezte, jönnek-e karácsonyra. Zdenka meg azt mondta, hogy Las Palmas-ban plusz huszonnyolc fok van, ő csak egy pólót és rövidnadrágot hord; hogy ünnepekre nem mennek hozzájuk, otthon akarnak lenni; és hogy nem tudna-e tanácsot adni, mit vegyen Dávidnak a házassági évfordulójukra.

– Vegyél neki egy borotválkozó-készletet – mondta az anyja –, az szép és praktikus.

– Hülyeség – ellenkezett Zdenka. – Tudom, mennyire nem szeret borotválkozni, azt hinné, hogy provokálom.

– Akkor vegyél neki egy inget.

– Legalább harminc inge van.

– Akkor vegyél neki... valami eredeti dolgot.

– Be kell fejeznem, elfogyott az érmém. Apát üdvözlöm!

Megszakadt a vonal. Átment az ajándék-osztályra, megvette, ami először megtetszett neki – egy kis mexikói gitárt és egy széles sombrero-t. Baromságok, de biztos örömet szerez velük.

Dávid ott állt a börtáskás standnál. Az eladó – alacsony, sötétbőrű emberke tömött bajusszal, fekete kalapban – amint észrevette, hogy a férfi érdeklődve nézegeti a kiakasztott táskákat, elkezdte ajánlgatni egyiket a másik után. „Camel, camel” – hajtogatta állandóan. Dávidnak egyik sem tetszett, de az anyaguk jó volt. Elmagyarázta az eladónak, hogy ilyen táskára gondol, de valami eredetibbre: ezek nagyon giccsesek, tucatárúk. Pontos elképzelése volt arról, hogy Zdenkának milyen típusú táskára tetszene, csak nem tudta elég jól kifejezni magát. Csaknem félórás, veszekedésig fajuló szóváltás után az eladó végre megértette, a levegőbe bökve csillogó szemmel bólintott, és vonszolni kezdte Dávidot valahová. Bementek egy virág-, festmény- és zöldségárusokkal teli átjáróba, elhaladtak a halárosok előtt, akik jégdarabokra rakták ki az árut, ami gőzölgött a forró levegőben. Átmentek egy másik passzázsba, melyben egymást érték a kis boltok. Átfűrték magukat a vásárlók áradatán, a kirakott áruk közötti keskeny átjárón. Hideg volt itt, s a benti félhomályban aranyozott lampionok égtek mindenütt. Dávid nagyon keveset tudott spanyolul, de kísérője szóáradatából annyit kivett, hogy ez itt az igazi piac, itt csakis minőségi áruk vannak, turisták itt nem nagyon fordulnak meg.

Hirtelen rettegés fogta el: mi van, ha ez az ártatlan kinézetű cigány árus ki akarja rabolni? Ki akarta tépni a karját, hogy visszajusson a biztonságos fötérre, de az ember jelezte neki, hogy már célhoz érték.

Beléptek az üzletbe, melyet egy valamirevaló férfi két karral átölelt volna, viszont valahol mélyen bent a házban végződhetett. A legkülönbözőbb alakú-méretű lámpák világították meg, és Dávidot szorongással töltötte el, hogy kettőjükön és a rengeteg árun kívül semmi más nem fér be ide.

A cigány olyan nyelven kiabált, melyből ő egy árva szót sem értett. A függöny mögül kövér, ronda nő bukkan elő, szájában cigaretta, fején tarka kendő. Dávid kísérője lázasan magyarázott neki valamit. „Itt megveheted” – fordult azután Dávidhoz spanyolul, miután a nő eltűnt a függöny mögött. Majd barátságosan hátba veregette, s azzal távozott. Dávid egyedül maradt az aprócska boltban. Sarkon akart fordulni, hogy elrohanjon, de ekkor szétnyílt a függöny, és belépett a helyiségbe egy lány, aki megkérdezte, mit kíván.

Zdenka nem szerette a vásárlásokat, ezért amikor végre ott rejtőzött hatalmas reklámtáskájában a Dávidnak szánt ajándék ízlésesen becsomagolva, kisetett az utcára, és a közepén húzódó parkon keresztül az autó felé indult. Félreeső mellékutcában állt, az El Niño kávéház teraszával szemközt. Kényelmesen elhelyezkedett egy fonott karosszékben, egy arra járó újságárustól USA TODAY-t vásárolt, és egy idősebb camarerrától, aki karba tett kézzel támasztotta a kávéház ajtaját, fagyaltkelyhet rendelt. Ha lehetősége adódott a fagyaltozásra, soha nem tudott ellenállni. Ránézett az órájára – öt perc múlva fél kettő. Lett volna még ideje sétálni egyet a városban, de nem akarta a táskát vonszolni magával. Ráadásul melege volt. Borzalmasan meleg. Amikor kilépett az áruházból, észrevette, hogy az épület homlokzatán elhelyezett elektronikus óra hőmérője már harmincegy fokot mutat. Miután megette a fagyaltot, jeges kávé rendelt, és rágyújtott. Egy fehérnadrágos, sárga pólós német turista szólította meg. Fülében méretes arany fülbevalót viselt, a másik, egy kisebb darab pedig az orrában lógott. Megkérdezte, mennyi az idő, majd azonnal le akart ülni az asztalához, ám Zdenka értésére adta, hogy valakit vár. A német erre előkapta a gépét, és elkezdte őt fotózni, ami a máskor békés, kiegyensúlyozott Zdenkát teljesen kihozta a sodrából: felugrott, és elmondta mindennek a rámenős idegent. A férfi ugyan nem értette, de sarkon fordult, és sietve távozott. Az öreg camarerro, valószínűleg egyben a kávéház tulajdonosa, kirentott a teraszra, és megkérdezte, van-e valami probléma. „Nincs” –

válaszolta Zdenka. Maga sem értette, miért háborodott fel ennyire – talán azért, mert itt kellett várnia ebben a melegben, márpedig utált várakozni, és a toladó embereket sem szerette.

Hét éve ismerkedett meg Dáviddal. Ő színjátész volt a főiskolán, de gőze sem volt, miért. Valószínűleg szűksége volt arra, hogy állandóan kapcsolatban legyen emberekkel. Tudta magáról, hogy nem nagy színész, de a színjátszó körben ezt senki nem érezte vele. Az egyik előadás után, amikor mindnyájan meztelenül álltak a megvilágított színpadon, a zenét hatásos, de egyébként teljesen értelmetlen bekiabálások harsogtak túl, odalépett hozzá Dávid, átnyújtott neki egy csokor virágot, s ugyanezzel a lendülettel, kertelés nélkül kijelentette, hogy az alakja tökéletes, de színésznek pocsek. Erre ő sértődött arcot vágott. Másnap elment vele vacsorázni. Nem hagyta ott a csoportot, magának és az ismerősöknek is beismerve, hogy szemernyi tehetsége sincs a színészethez: a társaság szétesett néhány héttel az említett előadás után, mely egyébként a *Meztelen testek a pokol kapuja előtt* címet viselte.

Kisebb megszakításokkal két évig jártak, majd összeházasodtak egy kis fatemplomban az osztrák Alpok szelíd völgyeinek egyikében, találomra, mikor épp lefelé siklottak a faluba. A tanú a templomszolga néni volt meg egy bizonyos Jörgen, afféle falu bolondja, aki száz schilling sörrevalóért egy egész turistacsoportot levitt volna a hátán. A szülőknek elküldték a házassági értesítőket, melyet Zdenka még aznap szállodai képeslapokra írt – a recepción kért kölcsön filceket és ragasztót. Az esküvő esetén formájába a szülők közül senki sem nyugodott bele, ezért több heti sírást és családi perpatvart követően a kassai Slovan szállóban megrendezték a formális lakodalmat, melyre hivatalos volt százharmincöt felnőtt vendég, tizenkét barát, barátnő és valamivel több gyerek.

Dávidot az üzletben kellemes, bódító és ezáltal kissé titokzatos illat csapta meg, melytől szédülni kezdett. Közelebb lépett az eladó lányhoz, és újra megérezte az illatát. Gumival fogta össze sötét haját, mely a combjáig ért – Dávid ilyen hosszú haját nem látott még soha. A lány hosszú, finom ujjait a pultra helyezte, szinte észrevétlenül dobolt az ujjbegyeivel. Dávid észrevette, hogy minden ujját gyűrű ékesíti, s maga sem tudta, miért, először mindjárt az jutott eszébe, vajon lehúzza-e őket szeretkezés előtt. Zdenka („Látod! Igyekezz már!”) soha nem húzta le a gyűrűit, ami őt kissé akadályozta is, most azonban meg volt győződve arról, hogy amikor ez a démon átadja magát a férfinak – minden biztonnal világosban – olyankor teljesen meztelen, nincsenek rajta ezek a gyűrűk, fülbevalók és arany ékszerek sem.

– Mit kíván? – kérdezte a lány lassan, hibátlan spanyol nyelven, s Dávid rögtön, minden probléma nélkül megértette.

Elmagyarázta, hogy a barátnőjének szeretne ajándékot venni, valami eredetit, nem afféle tucatárut.

– A mi üzletünkben csak eredeti dolgok vannak – mondta a lány kedvesen mosolyogva.

Rámutatott a pult üvege alatt sorakozó gyűrűkre, a kézi készítésű, kozmetikumos tégelyekre, de minden legalább százezer pesetába került. Ízléses dolgok voltak, tetszett neki mindegyik.

– Valami olcsóbbat szeretnék – mondta tört spanyol-sággal. Eszébe jutott, hogy eredetileg tevébőr táskát akart venni. – Táskáik vannak?

A lány bólintott, és eltűnt a függöny mögött. Dávid körülpillantott: az volt az érzése, hogy valaki figyel, de az üzletben nem volt senki.

Szétnyílt a függöny. A finom kezek három táskát helyeztek a pultra. Az egyiket – azt, amelyik neki is tetszett, Zdenka ízlésének is megfelelt – elvette, és ki akarta nyitni. A lány gyengéd mozdulattal kezébe fogta a táskát, miközben ujjaival megérintette a férfi karját. Dávid a szemébe nézett: ha létezik tökéletes fekete, úgy ezek a szemek azok voltak. Veszedelmesen villódzott ez a mély, ígésző szempár, még jobban kiemelve az arc finom vonásait, és kiegészítve az ajkak érzékiségét.

– Így kell – pattintotta ki az ötletes, ám egyszerű szerkezetet. – A tolvajok miatt kell ez. Itt, Las Palmasban elég sok a lopás.

És azután előrehajolva végigmutogatta a táska rejtekeit, titkos helyeit, és hollófekete haja, melybe vörös rózsát tűzött, szétterült a pulton.

– A nők szeretik a titkokat – mondta, egy újabb rejtékhelyet fedve föl.

Ahogy ott állt előrehajolva, haja leomlott, s karcsú nyakán alig hallhatóan megzörrentek a láncok. A sötétes homlok ott húzódott Dávid szeme előtt, s ha a lány kicsit jobban behajol, teljesen kibomlottak volna dús keblei.

– Milyen?

– Micsoda?

– Az a hölgy, akinek a táskát veszi. Hogy néz ki?

– Sötét haj, barna szemek...

– Illeni fog hozzá.

A telt melleket ismét vérpiros ruha rejtette, csak a bimbók domborodtak ki.

– Mennyi? – kérdezte Dávid.

– Tizenháromezer.

Zdenka idegesen sétált föl-alá a kis utcában, ahol a terepjáró parkolt. Elmúlt már három: egyre nehezebben teltek a várakozás percei. Másfél órája szobrozik már

itt, közben meg úgy tervezték, hogy még felmennek a hegyekbe! Mérges volt Dávidra, de tudta, hogy ha végre megjelenne, ő átölelné, és örülne neki, hogy végre együtt vannak. Minden pillanatban az óráját nézte, mintha ettől Dávid előbb érkezhett volna, és amikor már ötödször sétált el az El Niño üres terasza mellett, a tulajdonos, aki az ajtófélfát támasztotta, oda-szólt neki:

– Tudok segíteni, señora?

Elutasítóan biccentett, a férfi azonban már húzta be a teraszra, és itallal kínálta.

– Egy konyak jót fog tenni –, mondta, és homlokát ráncolva beszaladt. A tálcán egy csokor érkezett, két konyak és két pohár szóda jéggel. A tulajdonos átnyújtotta a virágot, és megkérdezte, leülhet-e, amúgy sincs vendég.

Zdenka csak örülni tudott a társaságának. Cigaretára gyújtott, és spanyol–német keveréknyelven elmagyarázta, hogy a férjének már régóta itt kellene lennie, és nem tudja, eltévedt-e, vagy történt vele valami. Előfordul, hogy valaki eltéved, vigasztalta a tulajdonos: Las Palmas nagy város, várjon csak rá türelemmel, biztosan megjön percekben belül. Vagy ha van kedve, menjen, sétáljon egyet, és ő a férjnek, ha megjelenik az autónál, megmondja, hogy várjon. Zdenka azt válaszolta, hogy négyig vár, és ha Dávid nem jön meg addigra, akkor a keresésére indul.

Négykor azt mondta, hogy vár még tizenöt percet, s azután majd meglátja, mi legyen. Fél ötkor ki akarta fizetni a két konyakot, de a tulajdonos azt mondta, hogy a vendége volt, és ő vigyáz a csomagokra is, a férjét meg ne féltse, biztosan előkerül. Zdenka egy órát járta a várost, és visszafelé menet azt remélte, hogy Dávid ott ül majd az El Niño teraszán, de nem volt ott. Lehet, gondolta, hogy találkozott valakivel a csoportból, és visszament a szállodába. Lehet, hogy úgy gondolta, már nem várom, vagy valakivel elbeszélgette az időt.

A férje szeretett idegen emberekkel társalogni, és erre már nemegyszer ráfizetett. Lehet, hogy megtámadták, kirabolták, s most ott ül a rendőrörsön, és tollba mondja a jegyzőkönyvet. Mindig is ragadtak rá a kéregetők, kétszer már megtámadták, s egyszer úgy megverték, hogy kórházban kötött ki. Lehet, hogy el kelle-ne mennem a rendőrségre, gondolta, nem történt-e vele valami. Már éppen meg akarta kérdezni a tulajdonost, hol van az örs, de meggondolta magát. Még kinevetnék, hogy fényes nappal keresi a férjét, mikor még négy óra sem telt el azóta, hogy állítólag eltűnt. A kávéházból taxit hívott, a tulajdonosnak pontosan leírta Dávidot, és megadta neki a szálloda számát – legyen szíves őt felhívni, ha előkerül a férje.

Ült a taxiban, a dugóban éppen a zöldre vártak, s egyszerre csak úgy tűnt neki, Dávidot látja egy szembejövő helyi buszon. Ott állt, körülötte majdnem mindenki dohányzott, ő pedig valami lánnyal beszélgetett.

Te már hallucinálsz, mondta magában, miután azon kapta magát, hogy ki akar ugrani és rohanni a busz után.

A függöny ismét széttárult, s megint belépett a kövér cigányasszony. Ujjai közt szivar füstölt.

– Jó vásárt csinált, meg kell ünnepelni.

Dávid szabadkozott, hogy mennie kell, már így is késésben van, de ahogy az órájára pillantott, az csak negyed kettőt mutatott, ezért úgy döntött, hogy öt perc nem a világ. A függöny mögött kis helyiség nyílt, benne heverő, asztalka és két karosszék. Balról egy ajtó vezetett a raktárba. A vénasszony arrafelé tűnt el, majd kisvártatva megjelent egy üveg borral. Az asztalra helyezte, s elővett két hosszúnyakú poharat meg egy tálalt, amin valami bogycok gurultak ide-oda. Mialatt Dávid kibontotta az üveget, a nő észrevétlenül ismét a függöny mögé suhant. A lány megragadta az üveget, és töltött magának meg Dávidnak.

– Ez egy régi ital – mondta. – Csak akkor érzed meg az erejét, ha apró kortyokban ízleled, és közben nem gondolsz semmire. Próbáld ki!

Koccintottak.

– Mondd, mi a neved?

– Juanita, de mindenki csak Chiriclónak hív.

– Furcsa név. Jelent valamit?

– A szabadságot. A viselője szabad, mint a madár. A chiriclo egy madár.

– Mennyi az idő? Úgy látszik, megállt az órád.

– Negyed kettő. Sietsz?

A repülőgép ráfordult a kifutópályára. Halkan zúgtak a motorok, a kijelzőkön megjelent az áthúzott cigaretta képe és az utasítás, hogy mindenki kapcsolja be a biztonsági öveket.

Zdenka ott ült a spanyol Futura légitársaság Boeing 737-es járata turistaosztályának dohányzó részlegében. Hét nap telt el Dávid eltűnése óta.

Először az utazási iroda idegenvezetőjéhez ment, aki megnyugtatta, hogy Dávid bizonyosan elő fog kerülni: Gran Canarián éjjel-nappal sok a csábító lehetőség, meglátja, reggelre visszajön a szállodába. Mivel nem jött meg, az iroda alkalmazottjai feltűnés nélkül kifaggatták a recepcióst és a csoport tagjait, de nem látta senki az elkallódott férfit. Zdenka többször oda-telefonált az El Niño kávéházba, nem járt-e ott véletlenül, de a tulajdonos nem tudott biztató hírral szolgálni: a terepjáró változatlanul ott áll leparkolva az utcában, eddig nem jött érte senki. Elkezdte keresni a

helyi és az állami rendőrség, nyomoztak utána a konzulátuson, ellenőrizték a felszálló gépeket, az összes személy- és teherhajót. Az akció során előkerült három holttest, melyeket Zdenkának azonosítania kellett – Dávid nem volt köztük. Fényképe, mely Zdenkánál volt, megjelent az összes helyi és egy országos lapban, de nem jelentkezett senki. Nincsenek tanúk. Eltűntnek nyilvánították, és az aktát betették a többi megoldatlan eset közé.

– Nem akarok fájdalmat okozni, azt hiszem, tudom, mit érez – mondta a konzulátus alkalmazottja –, de tudja, hányan fulladnak vízbe itt évente, s a tenger ki tudja, hová viszi őket?

Zdenka könnyes arccal tekintett rá, a zsebkendőjét szorongatta, arcán fekete barázdák húzódtak lefelé.

– Százszor elmondtam már Önnek, hogy nem fulladhatott vízbe. A városban voltunk, Las Palmas központjában, én elmentem vásárolni, ő pedig sétálni indult.

– Hát akkor nem tudom – konstatálta a hivatalnok.

Felbőgtek a motorok, és a Boeing nekilódult a felszállópályán. Zdenka szorosan az ülésnek lapult. Mellette az ablaknál üres volt az ülés. A gép lassan emelkedve kört írt le a sziget felett. A pilóta bevette az északkeleti irányt. Zdenka kinézett az ablakon: néhány perc után a sziget eltűnt, nem volt már alatta más, csak az óceán kékje.

A hullámok Las Palmas-tól nyugatra haragosan csapkodták a szirteket, milliónyi cseppre zilálódtak szét, s párafelhőben hulltak alá.

Dávid ott ült a városszéli cigánytelep közepén.

Ott ült egy rozoga széken a tűz mellett, a rikító vörösre mázolt kunyhó előtt, melynek ajtónyílását durva, sötétbarna függöny takarta. Juanita bátyját, Romult hallgatta, ahogyan gitáron kíséri elnyújtott bús dalait utazásról, szerelemről, szeretetlenségről, életről és halálról.

A tűzön sült a báránypecsenye.

Tekintete időnként a kézi készítésű tevébőr táskára esett, melyet egykor vásárolt, maga sem tudja, milyen céllal. Talán Juanitának, akit Chiriclónak hívnak, örömet akart szerezni vele. Most az öreg szukának, Almának a kölykei laktak benne.

Chiriclo kilépett a szobából, hogy töltsön neki a szabadság borából. Csábítóan mosolygott a férfira. Ahogy lehajolt hozzá, hosszú fekete haja végigcirógatta Dávid arcát.

Kezén nem voltak ott a gyűrűk: elérkezett a beteljesülés ideje.

Ábrahám Barna fordítása